

BARRIE JAMES MATTHEW

PEKKA POIKANEN (PETER
PAN)

James Barrie

Pekka Poikonen (Peter Pan)

«Public Domain»

Barrie J.

Pekka Poikanen (Peter Pan) / J. Barrie — «Public Domain»,

Содержание

KOTONA	5
PEKKA POIKANEN TULEE	7
Конец ознакомительного фрагмента.	10

Pekka Poikanen (Peter Pan)

KOTONA

Olipa kerran – Lontoon suuressa kaupungissa – ihmeen hauska lastenkamari, jossa oli kolme pientä sänkyä kolmea lasta varten. Lasten nimet olivat Jukka Napoleon, Vendi Moira Angela ja Mikael, ja heidän vanhempansa olivat herra ja rouva Darling. Lastenkamari oli suuri ja ilmava, siinä oli leveä ikkuna, ja takassa paloi iloinen tuli. Nurkassa tikutti iso kello, ja seinällä oli koreanvärisiä satukuvia.

Herra ja rouva Darlingilla kyllä oli pieni palvelustyttö Liisa, mutta lapsia hoiti iso, kiltti koira, jonka nimi oli Nana. Se riisui ja kylvetti lapset joka ilta, ja sen kopin paikka oli lastenkamarissa.

Sinä iltana, josta kertomuksemme alkaa, torkkui Nana kaikessa rauhassa tulen ääressä, pää painettuna käpäliin. Herra ja rouva Darling olivat lähdössä päivälliskutsuihin, ja Nanan piti jäädä hoitamaan lapsia. Sitten rupesti kello pärisemään ja löi – yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi – ja silloin oli aika ruveta panemaan lapsia levolle.

Nana nousi, oikoili jäseniään ja väänsi hampaillaan sähkön palamaan. Olisittepa nähneet vain, kuinka hyvin ja taitavasti se osasi tehdä tuon tempun. Sitten se käänsi peitot kauniisti auki ja levitti pienet yöpaidat tulen ääreen. Ja sitten se meni kylpyhuoneeseen ja laski vettä ammeeseen. Se koetti käpälällään, oliko vesi sopivan lämmintä, ja lähti hakemaan Mikaelia, joka oli nuorin lapsista ja jonka ensimmäisenä piti päästä nukkumaan. Mikael sai ratsastaa kylpyhuoneeseen Nanan selässä kuin ponihevosen. Mikael, niinkuin pojat tavallisesti, ei ollenkaan olisi tahtonut mennä kylpyyn, mutta Nana oli luja ja pani hänet muutta mutkitta ammeeseen. Sitten Nana sulki oven, ettei Mikael saisi vetoa. Äiti tuli katsomaan, kun poika läiskytteli hyvässä, lämpimässä vedessä.

Kun äiti palasi lastenkamariin, kuuli hän ikkunan takaa heikkoa rapinaa. Hento poika, noin Jukan kokoinen, koetti avata ruutua, mutta katosi heti kun rouva Darling huudahti hämmästyneenä. Rouva Darling avasi kiireesti ikkunan, mutta mitään ei näkynyt, ei muuta kuin naapuritalojen himmeät katot ja tummansininen taivas niiden yläpuolella. Äitiä alkoi hiukan peloittaa, sillä hän oli nähnyt tuon saman pojan edellisenäkin iltana ikkunan takana. Silloin oli Nana juossut ikkunaan ja sulkenut sen niin äkisti, että pojan varjo oli jäänyt väliin. Äiti oli löytänyt varjon Nanan suusta, käärinnyt sen huolellisesti kokoon ja pannut talteen. Äiti muisteli nyt kaikenlaisia juttuja tontuista ja keijukaisista, ja satumaa tuntui tulevan liian lähelle. Hän olisi mieluummin jäänyt päivälliskutsuista pois.

Mutta hän rauhoittui taas, kun lapset yhdessä juoksivat sisään. Jukka ja Vendi leikkivät isää ja äitiä, mikä heidän mielestään oli kaikista hauskin leikki, ja rouva Darlingin kauniit kasvot säteilivät, kun hän katseli heitä. Äkkiä syöksyi isä huoneeseen hyvin hermostuneena. Hän ei osannut solmita kravattiaan – tiedättehän kaikki kuinka vaikeata se on! Äiti auttoi hänet pulasta helposti, ja sitten isä alkoi harppailla ympäri huonetta Mikael selässään. Viimein hän paiskasi pojan sänkyyn niin että mojahti vain!

Mutta sitten tapahtui niin ikävästi, että kun herra Darling meni kylpyhuoneeseen, tuli Nana ovessa vastaan ja törmäsi hänen hyvinsilitettyihin mustiin housuihinsa niin että niihin jäi pari harmaata, tarttuvaa koirankarvaa. Isot ihmiset eivät pidä karvoista vaatteissaan, ja herra Darling oli hyvin vihainen Nanalle, uhkasipa vallan erottaa sen virasta. Mutta silloin äiti Darling kertoi hänelle pienestä satupojasta, joka oli yrittänyt tulla sisään ikkunasta. Äiti kertoi kuinka Nana oli haukkunut sitä ja sulkenut ikkunan niin nopeasti, että pojan varjo oli jäänyt sisäpuolelle. Hän näytti varjon isälle ja sanoi olevansa kovin onnellinen, kun hänellä oli lapsenhoitajana sellainen aarre kuin Nana.

"Näet nyt kuinka paljon hyötyä Nanasta on", sanoi rouva Darling, kun viisas koira samassa tuli sisään ja toi Mikaelin yskänlääkkeen.

Mutta Mikael oli tuhma eikä tahtonut ottaa lääkettä, ja siitä nousi aika meteli. Vendi, joka oli viisas pikku tyttö, keksi silloin loistavan keinon.

"Isäpä ottaa omaa lääkettään Mikaelin seuraksi."

"Hyvä on", sanoi isä, "saammepa nähdä kumpi on urhoollisempi." Kaksi lasia tuotiin ja pantiin täyteen lääkettä. "Yksi, kaksi, kolme!" laski Vendi, ja Mikael tyhjensi lasin kuin mies.

Mutta isä oli vain tyhjentävinään ja piilottikin oman lasinsa selän taa. Jukka sai hänet kiinni ja huusi: "Isä ei juonutkaan." Ja Mikael rupesi itkemään ja parkumaan, kun huomasi, että hänet olikin petetty.

Silloin isä teki jotakin, joka hänen mielestään oli hyvin sukkelaa. Hän kaatoi lääkkeensä Nanan ruokakuppiin. Nana parka luuli, että se oli jotakin hyvää ja riensi heti latkimaan. Isä vällan ulvoi naurusta nähdessään Nanan moittivan katseen. Mutta lapset, jotka pitivät vanhasta hoitajastaan hyvin paljon, olivat ihan onnettomia, kun se vetäytyi koppiinsa niin murheellisen ja loukkaantuneen näköisenä kuin koira ikinä saattaa olla. Isää harmitti, kun ei kukaan nauranut hänen pilalleen, ja kostoksi hän houkutteli Nanan kopista ulos ja veti sen kaulanahasta pihalle, joka muka oli koirien oikea paikka. Ja sinne hän jätti Nana paran, kahleisiin ja epäsuosioon, vaikka lapset itkivät ja pyysivät sen puolesta.

Äiti koetti lohduttaa lapsia ja suuteli heitä hellästi niinkuin äitien tapa on. Sitten hän peitti heidät, lauloi uneen ja jätti yölamput palamaan heidän seurakseen. Ja lopuksi hän hiipi hiljaa huoneesta ja lähti päivälliskutsuihin isän kanssa.

PEKKA POIKANEN TULEE

Suuressa lastenkamarissa oli nyt aivan hiljaista. Äkkiä yölamput rupesivat lepattamaan, himmenivät ja sammuiivat yksitellen. Samassa singahti huoneeseen pieni tulipallo, joka hyppeli levottomana sinne tänne ja katosi viimein pesukannuun.

Sitten ilmestyi pimeään ikkunan taakse tuo sama hento, notkea olento, jonka rouva Darling oli nähnyt. Kuului vain napsaus, ikkuna aukeni ja eräs pieni poika tuli varovasti sisään.

Hän näytti hakevan jotakin, ja helppohan on arvata, että hän haki varjoansa.

"Heli, missä olet?" kuiskasi hän. Ja kun valopallo loisti pesukannusta, jatkoi poika: "Heli, tiedätkö mihin se on pantu?"

Tuo pieni valopallo oli keijukaistytty, joka tiesi kaiken mitä vain tietää voi. Sellaisia keijukaiset ovat. Koko tyttö ei näyttänyt muulta kuin tulipallolta, mutta hänen äänensä kuului selvästi ja se oli kuin hopeakellojen helinää. Senvuoksi oli hänen nimensä Helikello.

Helikello pysähtyi vihdoinkin piirongin toisen laatikon eteen. Poika juoksi riemuissaan paikalle, avasi laatikon ja veti esiin varjonsa. Se oli vielä kauniissa käärössä, aivan niinkuin rouva Darling oli jättänyt sen.

Varjo oli nyt löytynyt, mutta se oli saatava paikoilleen takaisin. Poika keksi mielestään mainion keinon: hänpä kiinnittää varjon saippualla jalkaansa!

Hän istahti matolle, saippuoi jalkansa ja saippuoi varjon. Mutta varjo ei vain tarttunut jalkaan. Mitä hyötyä on sellaisesta varjosta, joka ei pysy ihmisessä kiinni? Tehtyään monta turhaa yritystä tuo pieni miesparka painoi kasvot käsiinsä ja nyyhkytti ääneen.

Silloin Vendi heräsi ja nousi istumaan vuoteessaan. Hän ei ollenkaan pelännyt, kysyi vain: "Pikku poika, miksi itket?"

Poika hypähti pystyyn, otti lakin päästään ja kumarsi hyvin syvään.

Vendi niijasi, vaikka sängyssä onkin hyvin vaikea niijata.

"Mikä sinun nimesi on?" kysyi pieni poika.

"Vendi Darling. Entä sinun?"

"Pekka Poikanen."

"Missä sinä asut?"

"Toisesta kadunkulmasta oikealle ja sitten suoraan eteenpäin aamuun asti."

Tämä oli Vending mielestä hyvin lystikäs osoite, mutta hän oli hyvin pahoillaan kun kuuli, ettei Pekalla ollut äitiä. Ihmekö sitten, että hän itki! Mutta Pekka ei itkenyt sitä, hän itki vain, kun ei saanut varjoansa tarttumaan kiinni. Vendi hymyili sellaiselle ja selitti pontevasti, että saippuasta ei ollut mitään hyötyä. Varjo oli ommeltava jalkaan kiinni.

"Ompelenko minä?" kysyi hän ja nousi hakemaan ompelulippaansa. Sitten hän heti ryhtyi työhön, ja vaikka tekeekin aika lailla kipeätä, kun varjo ommellaan jalkaan kiinni, kesti Pekka kaiken hyvin urheasti. Ja nyt varjo pysyikin hyvin paikallaan. Pekka oli kovin mielissään ja tanssi onnellisena ympäri huonetta. Varjo hyppeli hänen mukanaan ja teki kauniita kuvioita lattialle.

"Voi kuinka olin viisas!" huusi Pekka haltioissaan ja kiekui aivan kuin kukko.

"Senkin itserakas", sanoi Vendi loukkaantuneena. "Enkö minä sitten tehnyt mitään?"

"No niin, teithän sinäkin hiukan."

"Hiukan! Jollei minusta ole mitään hyötyä voin ainakin vetäytyä pois", sanoi Vendi. Ja hän hypähti takaisin sänkyyn ja painoi päänsä peiton alle.

"Oi, Vendi, älä mene pois", pyysi Pekka hädissään. "Minä en voi olla kiekumatta, kun olen tyytyväinen itseeni. Yksi tyttö tekee enemmän hyötyä kuin kaksikymmentä poikaa."

Pekka oli viisas tällä kertaa, ja nuo järkevät sanat saivat Vending taas nousemaan. Hän lupasi antaa Pekalle suukonkin, mutta Pekka ei tietänyt mitä hän tarkoitti. Hän näki Vending sormessa sormustimen ja luuli, että Vendi aikoi antaa sen hänelle.

Silloin Vendille selvisi, ettei tuo poika parka edes tietänyt, mikä suukko on. Mutta koska hän oli kiltti ja äidillinen pikku tyttö, ei hän tahtonut loukata Pekan tunteita ja ruveta nauramaan, vaan pani sormustimen hänen sormeensa.

Pekka piti sormustimesta paljon. "Annanko minäkin sinulle suukon?" kysyi hän. Hän irroitti napin takistaan ja lahjoitti sen juhlallisena Vendille.

Vendi kiinnitti napin vitjoihin, jotka olivat hänen kaulassaan. Sitten hän unohti, ettei Pekka tietänyt, mikä suukko on ja pyysi häneltä taas suukkoa. Pekka antoi sormustimen takaisin hiukan suruissaan.

"Oi, en minä tarkoittanut *suukkoa*, minä tarkoitin sormustinta", korjasi Vendi kiltisti asian.

"Mikä se sitten on?" kysyi Pekka.

"Se on tällainen", vastasi Vendi ja suuteli kauniisti hänen poskeansa.

"Oi!" huudahti Pekka, "kuinka hauskaa!" Ja hän rupesi nyt vuorostaan antamaan Vendille *sormustimia*, ja tämän jälkeen hän aina sanoi suukkoa sormustimeksi ja sormustinta suukoksi.

"Kuinka vanha sinä olet, Pekka?" kysyi Vendi.

"En tiedä tarkoin", vastasi Pekka, "mutta kyllä kai minä olen ihan nuori. Minä karkasin kotoa samana päivänä kuin synnyin."

"Karkasit kotoa – miksi sitten?"

"Siksi että kuulin isän ja äidin puhelevan, mitä minusta pitää tulla, kun kasvan mieheksi. Minä en tahdo kasvaa mieheksi. Minä tahdon aina olla pieni poika ja pitää lystiä. Minä karkasin ja olen asunut keijukaisten joukossa."

Vendi tuli vallan sanattomaksi riemusta, kun huomasi istuvansa pojan vieressä, joka tunsi keijukaisia. Sitten hän sanoi: "Pekka, ihanko totta sinä tunnet keijukaisia?"

"Tunnen kyllä, mutta he ovat kuolleet jo melkein kaikki. Katsos, Vendi, kun maailman ensimmäinen pikkuvauva nauroi ensimmäisen kerran, särkyi sen nauru tuhansiksi kappaleiksi, ja kaikki kappaleet muuttuivat keijukaisiksi. Siitä saivat keijukaiset alkunsa. Ja aina kun uusi vauva syntyy maailmaan, tulee sen ensimmäisestä naurusta keijukainen. Pitäisi siis olla yksi keijukainen jokaista pikku poikaa ja tyttöä kohti, mutta niin ei ole. Tämän ajan lapset saavat oppia jos jotakin ja tietävät niin paljon. He lakkaavat pian uskomasta keijukaisiin, ja aina kun joku lapsi sanoo: 'Minä en usko keijukaisiin', kaatuu jossakin keijukainen kuolleena maahan."

Pekka alkoi katsella ympäri huonetta ikäänkuin häneltä olisi kadonnut jotakin. Helikello oli poissa! Ennenkuin Pekka kuitenkaan ehti tulla levottomaksi, rupesi kuulumaan kellojen helinää. Pekka osasi keijukaisten kieltä ja tiesi heti, mikä oli hätänä. Hän veti auki saman laatikon, jossa hänen varjonsa oli ollut, ja sieltä Helikello hyppäsi lattialle. Keiju oli hyvin suuttunut Pekalle, joka oli vahingossa sulkenut hänet laatikkoon. Hän hyppeli ympäri huonetta, mutta silloin pääsi Vendiltä sellainen ihastuksen huuto, että Heli pelästyi ja meni piiloon kellon taakse.

"Mutta, Pekka", sanoi Vendi nyt, "jollat enää asu keijukaisten joukossa, niin missä sitten asut?"

"Minä asun Kadonneitten poikain kanssa."

"Keitä he ovat?"

"He ovat lapsia, jotka putoavat vaunuistaan, kun hoitajatar katsoo muualle. Jollei heitä tulla perimään seitsemän päivän kuluessa, lähetetään heidät Mikä-Mikä-Mikä-maahan kustannusten välttämiseksi. Minä olen heidän kapteeninsa."

"Voi kuinka hauskaa teillä mahtaa olla!"

"On kyllä", sanoi viekas Pekka, "mutta me olemme vähän yksinäisiä."

Meillä ei ole ollenkaan naisseuraa."

"Eikö kukaan kadonneista lapsista ole tyttö?"

"Ei toki, pikku tytöt ovat vallan liian viisaita – eivät he putoa vaunuistaan."

Vendi oli tuosta kovin mielissään. "Mutta, Pekka, minkätähden sinä tulit lastenkamarin ikkunan taakse?" kysyi hän sitten.

Pekka sanoi tullessa kuulemaan niitä hauskoja satuja, joita Vendin äiti kertoi lapsilleen. Kadonneilla pojilla ei ollut äitiä, eikä kukaan kertonut heille satuja.

"Tiedätkö, mitä varten pääskysset rakentavat pesänsä kattojen räystäään alle? Ne tahtovat kuulla satuja. Oi, Vendi, äitisi kertoi eilen niin hauskaa satua."

"Mitä sitten?"

"Prinssistä, joka etsi tyttöä, joka oli pudottanut lasikengän."

"Pekka", huusi Vendi innoissaan, "se oli Tuhkimo, ja prinssi löysi hänet, ja he elivät onnellisina siitä lähtien."

Pekka tuli niin iloiseksi, että hän nousi lattialta ja juoksi ikkunalle. "Minne lähdet"? kysyi Vendi epäluuloisena.

"Kertomaan toisille pojille."

"Älä mene, Pekka", pyysi Vendi. "Minä osaan niin paljon satuja. Minä kerron sinulle vaikka kuinka monta, jos vain jäät."

"Voi, Vendi, sinähän tuletkin minun kanssani kertomaan meille satuja!" huusi Pekka ja rupesti vetämään Vendiä ikkunaan päin.

Vendi oli tietysti mielissään, kun häntä pyydettiin, mutta hän sanoi kuitenkin: "Pekka, minä en voi! Ajattele äitiä! Ja minähän en osaa lentää!"

"Minä opetan."

"Voi kuinka hauskaa!"

"Minä opetan sinua hyppäämään tuulen selkään, ja sitten mennään! Ja sen sijaan, että nukkuisit vaivaisessa sängyssäsi, voit lentää minun kanssani ja puhella hauskoja asioita tähdille."

"Oi", huusi Vendi hurmaantuneena.

"Ja tiedätkö, Vendi, että siellä meillä on merenneitojakin."

"Oikeinko niillä on pyrstö?"

"Pitkä pyrstö. Ja, Vendi", lisäsi viekas Pekka, "sinä saisit peittää meidät yöksi! Ketään meistä ei koskaan ole peitetty. Kaikki pojat ikävöivät äitiä. Ja sinä saisit parsia sukat ja paikata vaatteemme ja ommella meille taskut. Kellään meistä ei ole taskuja!"

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.